

Dansk Kvindesamfunds Fællesmøde i Odder.

Den 23. og 24. Juli 1899.

Den, der første Gang deltager i en saa livlig og stemningsrig Sammenkomst som denne, vil til Højesteretssagfører Høgsbro Indledningsord: — „Det kan ikke skjules, at Mændene kun i ringe Grad følger disse Sager med den Interesse, som de burde“ — tilføje: „Det kan heller ikke skjules, at Kvinderne i altfor ringe Grad følger deres egen Sag med den Interesse, som de bør,“ — thi ved et saadant Fællesmøde burde hver eneste Købstad og Landsby Landet over sende sin Repræsentant. Kvindernes Sag omfatter saa store Interesser, saa mange gennemgribende Muligheder for Udviklingen af Kvindernes Evner og Kræfter til fuldt ud at kunne hævde og fylde deres Plads i Tiden, — at alle alvorlige Kvinder burde staa solidariske om deres Retfærdighedskrav for med desto større Vægt at kunne faa dem førte igennem.

Dog, — kan der end med fuld Føje ønskes stærkere Tilslutning fra Landets Kvinder, saa er der endnu mindre Anledning til at være mismodig over Fremtidsudsigterne.

„Vaaren er i Luften,“ som „Dansk Kvindesamfund“s Formand, Fru Bojsen-Møller, udtalte sig; der er Fremgang, vi skal nok komme med.

Søndagsmødet.

1. Højesteretssagfører Sv. Høgsbro fremlagde Resultaterne fra sidste Rigsdagssamling.

Det er en Skam for Regeringen, at dens Forslag om kommunal Valgret intet indeholdt om Kvinderne, skønt det snart er 20 Aar siden, at Estrup gennemførte Valgretten paa Island. Ogsaa denne Del af Kvindesagen staar dog her sin Løsning nærmere, skønt de Regeringer, der ere fulgte efter Estrup, ikke ere saa fremskridtsvenlige og ikke have saa megen Sympati for Kvinderne, at de fremsætte Lovforslag derom. Dette blev sat ind af Udvalget, og glædeligt var det, at hele Højre gik med. Højre begynder at glide.

Et Medlem af Venstrereformpartiet udmærkede sig ved at være den eneste, der udtalte sig imod, hvad selv Højremænd — inden for rimelige og naturlige Grænser — finder ønskeligt: at Kvinderne komme til at deltage i det offentlige Liv.

Maaske vi ogsaa her skulle se det mindre glædelige Syn, at nogle kunne blive ængstelige for, hvad de før have arbejdet for; vi skulle dog ikke blive forskrækkede, om det ogsaa viser